

Afgørelser vedrørende overførsel af familier med mindreårige børn til Italien efter Dublin-forordningen – udmøntning af Tarakhel-dommen

Flygtningenævnet har den 12. juni 2015 truffet afgørelse i tre prøvesager vedrørende overførsel af familier med mindreårige børn til Italien efter Dublin-forordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Italien.

Den 27. marts 2015 har de italienske myndigheder som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12) udstedt en generel garanti, hvoraf det fremgår, at familier med mindreårige børn, som overføres/tilbageføres fra Danmark til Italien i medfør af Dublin-forordningen, vil blive holdt samlet og indkvarteret under forhold, der er tilpasset familien og børnenes alder. Endvidere indeholder garantien en tilkendegivelse om, at de italienske myndigheder i forbindelse med overførsel/tilbageførsel af familier med mindreårige børn efter anmodning vil stille en individuel garanti, der er i overensstemmelse med de i sagen Tarakhel mod Schweiz opstillede betingelser.

I de tre prøvesager har Flygtningenævnet fundet, at Udlændingestyrelsen tillige skal indhente individuelle garantier fra de italienske myndigheder i forbindelse med planlægningen af overførslerne til Italien, herunder at de individuelle garantier skal indeholde detaljerede og pålidelige oplysninger om de specifikke modtagelses- og indkvarteringsforhold i overensstemmelse med præmis 120-122 i sagen Tarakhel mod Schweiz.

Det er forudsat i nævnets afgørelser, at Udlændingestyrelsen med de individuelle garantier modtager de anførte nødvendige oplysninger til opfyldelse af kravene i henhold til Tarakhel-dommen, og at styrelsen ved en eventuel beslutning om at overføre klagerne til Italien giver vejledning om adgangen til at påklage denne afgørelse til Flygtningenævnet.

Sagerne er behandlet på skriftligt grundlag af et samlet nævn, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og nævnets forretningsordens § 46, stk. 2.

Præmisserne fra en af de omhandlede afgørelser kan læses nedenfor:

”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren *primo* 2014 indrejste i Italien uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation.

Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren og hendes medfølgende barn, jf. forordningens artikel 13, stk. 1, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle deres ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes hertil, at Italien *i foråret* 2014 har accepteret at modtage klageren og hendes barn i medfør af pågældende bestemmelse.

Nævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren og hendes barn skal overføres til Italien eller have ansøgningen om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren og hendes medfølgende barn under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at deres asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17.

For så vidt angår Dansk Flygtningehjælps henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12), skal Flygtningenævnet bemærke, at Domstolen i den forbindelse foretog en analyse af de foreliggende

generelle baggrundsoplysninger om modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen fandt ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Endvidere fandt Domstolen, at asylansøgende børn, også selv om de var ledsaget af deres forældre, måtte anses for ekstremt sårbare, og opstillede derfor i dommen en række betingelser, som skulle være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser indebærer, at den medlemsstat, som anmoder Italien om at modtage en familie, skal have opnået en individuel garanti fra de italienske myndigheder om, at der vil blive taget hånd om ansøgerne på en måde, der er tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet (præmis 120-122). Det følger således af dommen, at en individuel garanti skal foreligge forud for en Dublin-overførsel til Italien.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund og henset til sagens omstændigheder, at en individuel garanti skal indhentes i forbindelse med planlægningen af klagerens og hendes barns overførsel til Italien. Det er herved en forudsætning for overførslen, at den individuelle garanti indeholder de nødvendige oplysninger til opfyldelse af betingelserne i henhold til Tarakhel-dommen, herunder detaljerede og pålidelige oplysninger om de specifikke modtagelses- og indkvarteringsforhold for klageren og hendes barn, jf. herved dommens præmis 120-122.

Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet forudsætter, at Udlændingestyrelsen, når den individuelle garanti foreligger, og såfremt Udlændingestyrelsen finder denne tilstrækkelig til at gennemføre en udsendelse, træffer afgørelse herom og i den forbindelse giver vejledning om adgangen til at påklage denne afgørelse til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark.

Det forhold, at klageren har oplyst at være blevet udsat for tortur og voldtægter i *sit hjemland*, og at hun i Danmark får besøg af sygeplejersker, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har lagt vægt på, at klageren i Italien må antages at kunne modtage den fornødne lægelige behandling, herunder særlig støtte. Det fremgår således af AIDA, National Country Report – Italy af april 2015, side 71, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere.

Det forudsættes herved, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren til Italien sikrer, at de italienske myndigheder underrettes om relevante oplysninger om klagerens behov for bistand, herunder behov for særlig støtte, jf. herved Dublin-forordningens artikel 32.

Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle baggrundsoplysninger, og oplysninger om, at ERF-projektet ”WARM” lukkede i 2014, samt øvrig praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og fra andre europæiske lande, som Dansk Flygtningehjælp har henvist til, herunder sammenholdt med det oplyste om klagerens personlige forhold, giver grundlag for at antage, at en overførsel til Italien af klageren og hendes barn vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske menneskerettighedskonvention eller Børnekonventionen.

Flygtningenævnet er opmærksom på, at Kommissionen den 24. oktober 2012 har sendt en formal notice til Italien (Infringement nr. 2012/2189), der ligger forud for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, samt Tarakhel mod Schweiz (29217/12).

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublin-forordningen.”